

Η ανακάλυψη των βακίλων-Τ από τον Ράιχ του Τσαρλς Κόνια (Charles Konia) M.D.¹

Οι βάκιλοι-Τ που ανακάλυψε ο Ράιχ το φθινόπωρο του 1937, είναι μικροοργανισμοί με ελάχιστο μέγεθος, μικρότεροι από τα συνηθισμένα βακτήρια. Προέρχονται από την εκφύλιση και τη σηπτική αποσύνθεση της ζωντανής ή μη ζωντανής πρωτεΐνης, γι' αυτό και η ονομασία «Τ» από το Tod (που στα γερμανικά σημαίνει «θάνατος»).

Μερικές πηγές βακίλων-Τ είναι το αίμα των καρκινοπαθών ή άτομα με προδιάθεση για καρκίνο, ο καρκινικός ιστός, τα προκαρκινικά κύτταρα και ιστοί, το καρδιακό αίμα ποντικών που πεθαίνουν μετά από πειράματα εναπόθεσης πίσσας και αίμα που αποσυντίθεται. Σε αυτό μπορούμε να παρατηρήσουμε τους βακίλους-Τ να αποχωρίζονται από τους Τ ακιδοειδείς σχηματισμούς των ερυθροκυττάρων που έχουν υποστεί εκφύλιση.

Στο οπτικό μικροσκόπιο μόλις που φαίνονται. Έχουν μέγεθος γύρω στο μέγεθος των μεγάλων ιών (0,2 έως 0,5), είναι ελαφρώς ωοειδείς στο σχήμα και μπορούμε να τους καλλιεργήσουμε σε ζωμό κρέατος. Η καλλιέργεια έχει μια αμυδρή γαλαζοπράσινη χροιά και δυνατή οσμή αμμωνίας. Ζουν για αρκετά μεγάλο διάστημα και συγκολλούνται μόνο μετά από αρκετούς μήνες (1).

Η ανακάλυψη των βακίλων-Τ από τον Ράιχ σε όλα τα είδη των καρκινικών ιστών, τον έφερε άμεσα αντιμέτωπο με αρκετές ερωτήσεις :

1. Μπορούν οι βάκιλοι-Τ αν ενεθούν σε υγιή ποντίκια να δημιουργήσουν καρκίνο;
2. Ποια η σχέση μεταξύ βακίλων-Τ και καρκινικού κυττάρου; Οι βάκιλοι-Τ είναι αιτία της δημιουργίας του καρκινικού κυττάρου ή είναι αποτέλεσμα της εκφύλισής του;
3. Εάν οι βάκιλοι-Τ είναι το αίτιο της νεοπλασίας, πως εισέρχονται αρχικά στον οργανισμό;

Όσα ακολουθούν είναι μια μικρή σύνοψη της καρκινικής φιλολογίας έως το 1937, παρμένη από το έργο του Ράιχ «Η βιοπάθεια του καρκίνου» (1), η οποία δείχνει προς την κατεύθυνση της ύπαρξης των

¹ Γιατρός οργονομιστής στο Ίστον της Πενσυλβανίας. Διπλωματούχος ψυχίατρος του Αμερικανικού Συλλόγου Ψυχιατρικής και Νευρολογίας. Διπλωματούχος του Αμερικανικού Συλλόγου Ιατρικής Οργονομίας. Μέλος του Αμερικανικού Κολεγίου της Οργονομίας.

βακίλων-Τ. Ο Ράιχ οδηγήθηκε στην παρουσίαση αυτού του υλικού από την εξής βασική ερώτηση: η καρκινική νόσος συνίσταται αποκλειστικά και μόνο, στη δημιουργία όγκων και μεταστάσεων ή ήδη υπάρχει στον οργανισμό πριν από την εμφάνιση κάποιου όγκου;

Από ερευνητές που μετεμφύτευαν καρκινικό υλικό σε υγιή ζώα, φάνηκε ότι απαιτείται μια σημαντική ποσότητα για να δημιουργηθεί «προσβολή». Ωστόσο, σύμφωνα με τον Ράιχ (1), ένας ερευνητής (ο Swarzoff) παρατήρησε ανάπτυξη καρκινικών κυττάρων από υπολείμματα ιστών και **μέρη κυττάρων**. Ακόμα, ο Ράιχ σημειώνει πως ένας άλλος ερευνητής (ο Laser) πέτυχε να δημιουργήσει καρκίνο με τον παρακάτω τρόπο: Με τοπική εφαρμογή λιθανθρακόπισσας δημιούργησε καρκίνο σε πειραματόζωα. Από το αίμα αυτών των πειραματόζωων απομόνωνε τα μακροφάγα και τα καλλιέργησε. Όταν στη συνέχεια έκανε ένεση μακροφάγων από αυτή την καλλιέργεια σε ένα άλλο υγιές πειραματόζωο τότε αυτό ανέπτυξε επίσης όγκο. Με όμοιο τρόπο δημιουργούσε σάρκωμα σε υγιή ινδικά χοιρίδια όταν τους έκανε ένεση με λευκοκύτταρα που έχουν παρθεί από σαρκώματα ινδικών χοιριδίων.

Τα πειράματα αυτά δείχνουν ότι τα κύτταρα του αίματος ενσωματώνουν τον ογκογόνο παράγοντα και τον μεταβιβάζουν σε άλλα ζώα. Επίσης, υποδηλώνουν πως ο αιτιολογικός παράγοντας υπεύθυνος για το σχηματισμό του όγκου ήταν τμήμα των καρκινικών κυττάρων και ότι εμφανίζεται στο αίμα μόνο όταν αποσυντεθούν τα καρκινικά κύτταρα.

Ο Ράιχ γράφει: αντιμετωπίζουμε ένα γεγονός που δημιουργεί σύγχυση. Ότι δηλαδή, αυτό το «κάτι» που προκαλεί τον καρκίνο είναι παρόν στο αίμα πριν από την ύπαρξη των καρκινικών κυττάρων, και ότι αυτό αναπτύσσεται επίσης από την αποσύνθεση των καρκινικών κυττάρων.

Και συνεχίζει :

Το αίνιγμα αυτού του ιδιαίτερου «κάτι» εμφανίζεται κάπως έτσι : Βρίσκεται στον οργανισμό πριν από την εμφάνιση των καρκινικών κυττάρων και είναι χημικά ενωμένο με τα έμμορφα συστατικά του αίματος. Αλλά επίσης αναπτύσσεται από το καρκινικό κύτταρο. Δρα ταυτόχρονα σαν παράσιτο και ταυτόχρονα σαν δηλητηριώδης χημική ουσία. Είναι «μολυσματικό» ενώ η νόσος του καρκίνου «δεν είναι μεταδοτική». Μετατρέπει ένα φυσιολογικό κύτταρο σε καρκινικό και

προέρχεται από το καρκινικό κύτταρο. Αν και δρα σαν παράσιτο δεν προέρχεται από κάπου έξω από το σώμα. Αυτή η περιγραφή ανταποκρίνεται στους βακίλους-Τ :

1. Υπάρχουν στο αίμα και στους ιστούς **πριν** από τον όγκο.
2. Είναι το αίτιο της ανάπτυξης των καρκινικών κυττάρων και ταυτόχρονα το αποτέλεσμα της αποσύνθεσης των καρκινικών κυττάρων.
3. Προκύπτουν από την αποσύνθεση των ερυθροκυττάρων.
4. Είναι γνήσιοι **βάκιλοι** με **παρασιτικά** χαρακτηριστικά, αλλά ο καρκίνος δεν είναι λοιμώδης νόσος.
5. Οι βάκιλοι-Τ σχηματίζουν στην ουσία μια γέφυρα από το άβιο στο έμβιο, αφού αναπτύσσονται από την αποσύνθεση βιόντων κάρβουνου και ακολούθως, πολλαπλασιάζονται.
6. Είναι, σε τελική ανάλυση, τα παράγωγα των ζωικών κυττάρων με παρασιτικά χαρακτηριστικά.
7. Είναι πράγματι δηλητηριώδεις, έχουν μια προς το παρόν απροσδιόριστη σχέση με το κυανιούχο κάλλιο και τα αποτελέσματα της δράσης τους είναι όμοια με την ασφυξία και την αναπνευστική παράλυση.

Εάν οι βάκιλοι-Τ είναι ο αναζητούμενος ειδικός καρκινογόνος παράγοντας, τότε τα πειράματα σε ζώα πρέπει να δείξουν τα ακόλουθα:

- Η ένεση βακίλων-Τ σε υγιή ποντίκια θα πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα κακοήθη και διηθητική νεοπλασία.
- Πρέπει να είναι δυνατή η επανακαλλιέργεια των βακίλων-Τ.
- Οι πειραματικά δημιουργούμενοι όγκοι θα πρέπει να περιέχουν βακίλους-Τ.

Όπως αναφέρει ο Ράιχ (1), τα παραπάνω σημεία είναι τα τρία αξιώματα που διατύπωσε ο Κοχ το 1882, που πρέπει να εκπληρούνται πριν ένας συγκεκριμένος παθογόνος παράγοντας γίνει δεκτός ως το αίτιο μιας νόσου.

Το 1937, ο Ράιχ πέτυχε να δημιουργήσει νεοπλασίες σε υγιή ποντίκια ύστερα από ένεση βακίλων-Τ σε αυτά. Και γράφει (1) : «Πιστεύω πως ανακάλυψα το «ειδικό αίτιο» του καρκίνου. Οι βάκιλοι-Τ είχαν καλλιεργηθεί από καρκινικό ιστό. Δημιούργησαν καρκίνο σε υγιή ποντίκια και τα καρκινικά κύτταρα αποσυντέθηκαν σε βακίλους-Τ. Αυτά είναι γεγονότα που αποδεικνύονται ξεκάθαρα και εύκολα».

Ενδείξεις για έναν ογκογόνο ιό στους ανθρώπους αναφερόμενες από την κλασική καρκινική έρευνα.

Παρ' όλο που εδώ και πολλά χρόνια, η ορθόδοξη καρκινική έρευνα συσχέτιζε τους όγκους των ζώων με καρκινογόνα σωματίδια (π.χ. το σάρκωμα Rous, τον ογκογόνο ιό στους μαστούς ποντικών κ.λπ.) δεν ήταν ξεκαθαρισμένο, μέχρι πρόσφατα, ότι παρόμοια σωματίδια σχετίζονταν με τα νεοπλάσματα του ανθρώπου.

Στα 1958, ο Burkitt (2) περιέγραψε ένα κακόηθες λέμφωμα, που εμφανίζεται σε παιδιά από την Αφρική, το οποίο περιορίζεται αποκλειστικά στις ζεστές και υγρές περιοχές. Θεωρώντας ότι αυτή η εντόπιση της αρρώστιας ανταποκρινόταν στη «ζώνη των κουνουπιών», υπέθεσε ότι ο καρκίνος πιθανώς είχε ως αίτιο έναν ιό προερχόμενο από κουνούπια. Πραγματοποιήθηκε μια εντατική έρευνα για να εξακριβωθεί η ύπαρξη ιών στα λεμφώματα και στις κυτταροκαλλιέργειες που προέρχονται από αυτά. Βρέθηκαν αρκετοί ιοί, και πιο συχνοί ήταν ο ρεοϊός τύπου 3 και ένας νέος ιός έρπη, ο ιός Epstein - Barr (EB). Όταν εμβολιάστηκαν κύτταρα του λεμφώματος Burkitt, που περιείχαν τον ιό, σε ένα εναιώρημα φυσιολογικών ανθρώπινων λευκοκυττάρων, το τελευταίο έπαθε φλεγμονώδη εκφύλιση και έτσι τα λευκοκύτταρα βρέθηκαν να περιέχουν τον ιό. Παρ' όλα αυτά από τη στιγμή που αυτός ο ιός απομονώθηκε σε μια πλειοψηφία από «φυσιολογικά» άτομα καθώς επίσης και σε ασθενείς που υπέφεραν από λοιμώδη μονοπυρήνωση κάθε αιτιολογική σχέση μεταξύ αυτού του ιού και της λεμφατικής νόσου παρέμενε ανοιχτή.

Από τότε, οι Sabin και Tarro (3) έχουν αναφέρει κάποια σχέση μεταξύ του ιού του έρπη και του καρκίνου. Ο Rich και οι συνεργάτες του απομόνωσαν από καλλιέργεια επιθηλιακών κυττάρων που πήραν από μια ασθενή με καρκίνο του στήθους, έναν ιό με καρκινογενετικές ικανότητες (4). Οι Gallacher και Gallo (5) ανακοίνωσαν την απομόνωση ενός είδους ογκογόνου ιού C RNA από καλλιέργεια κυττάρων με οξεία μυελογενή λευχαιμία. Παρατήρησαν και φωτογράφησαν τη συνεχή απελευθέρωση αυτών των ιών από τα περιφερειακά λευκά αιμοσφαίρια. (Θυμηθείτε ότι ο Ράιχ παρατήρησε τους βακίλους-T να αποσπώνται από τα ερυθρά αιμοσφαίρια). Επιπλέον, χρησιμοποιώντας ανοσολογικές τεχνικές, απέδειξαν ότι οι κυριότερες από τις πρωτεΐνες των ιών είναι όμοιες με τις πρωτεΐνες που πρόσφατα απομονώθηκαν από άλλους ασθενείς με οξεία μυελογενή λευχαιμία.

Ο ογκογόνος ιός της λευχαιμίας τύπου C RNA σχετίζεται με τη δημιουργία των λευχαιμιών, λεμφωμάτων και σαρκωμάτων, σε αντίθεση με τον ιό του μαστού. Αυτός ο τελευταίος, πιθανολογείται ότι είναι ένας ογκογόνος ιός τύπου B, που στα ζώα σχετίζεται αποκλειστικά με όγκους του μαστού.

Όλοι οι ογκογόνοι ιοί τύπου B RNA θεωρούνται ενδογενείς. Ενδογενείς ιοί είναι εκείνοι που μεταδίδονται κληρονομικά. Οι ενδογενείς ιοί πιστεύεται ότι παράγονται από ένα γονίδιο (ιογονίδιο) το οποίο υποτίθεται πως είναι τμήμα της γενετικής ρύθμισης σε κάθε μέλος του είδους. Ο ιός τύπου C RNA, από την άλλη πλευρά, πιθανολογείται ότι είναι είτε ενδογενής είτε εξωγενής. Οι εξωγενείς ιοί υποτίθεται πως μεταδίδονται μέσω της μόλυνσης μεταξύ των μελών κάθε είδους.

Μηχανιστικά εμπόδια στην επίδειξη των βακίλων-Τ

Οι βάκιλοι-Τ είναι εύκολα επιδείξιμοι στους καρκινικούς όγκους. Εύκολα μπορεί να δειχθεί ότι προκαλούν καρκίνο σε πειραματόζωα και καλλιεργούνται χωρίς δυσκολία. Τότε γιατί ο καρκινικός «ιός» του ανθρώπου είναι τόσο «άπιαστος» από τους παραδοσιακούς ερευνητές σε αυτό το χώρο;

Σχετικά με το πρώτο αξίωμα του Κοχ (ότι δηλαδή ο μικροοργανισμός πρέπει να απομονώνεται στις περισσότερες περιπτώσεις της ασθένειας), πρόσφατα, το 1970, ένα αρκετά γνωστό βιβλίο ιατρικής ιολογίας τονίζει :

«Διαπιστώσαμε από την λεπτομερειακή εξέταση της ιογενούς καρκινογένεσης ότι συχνά ο αιτιολογικός ιός δεν είναι δυνατόν να επιδειχθεί σε έναν όγκο. Γι' αυτό σχεδόν εξ ορισμού, δεν θα έπρεπε να περιμένουμε να ανακαλύψουμε τον ιό που δημιουργεί τον καρκίνο από τον όγκο που προκαλείται με εισαγόμενο ιό. Πράγματι, αν και ηχεί αντιφατικό μπορεί κάλλιστα να ισχύει ότι κάθε ιός που έχει ανακαλυφθεί σε καρκίνο ανθρώπου είναι ένας «άσχετος επιβάτης» (2).

Το πρόβλημα της σημασίας των βακίλων-Τ και των ογκογόνων ιών (τους οποίους θεωρούμε πως είναι λειτουργικά όμοιοι με τους βακίλους-Τ) αποτελεί ένα καλό παράδειγμα για την ουσιώδη διαφορά μεταξύ της λειτουργικής και της μηχανιστικής σκέψης στην καρκινική έρευνα. Κατ' αρχή ο λειτουργισμός υποστηρίζει την **πρωτεύουσα σημασία** των ενεργειακών (οργονοτικών) διαδικασιών στη βιοπάθεια του καρκίνου. Ο τύπος του καρκινικού ιστού και η ανατομική του θέση έχουν

δευτερεύουσα σημασία. Εκείνο που χαρακτηρίζει τον καρκίνο είναι η κυστοειδής δομή του όγκου και του γύρω από αυτόν ιστού. Υλικές (δηλαδή βιοχημικές, και ανοσολογικές) διαδικασίες εξετάζονται ως λειτουργίες θεμελιωδέστερων βιοενεργειακών διαδικασιών. Δηλαδή :

- Η χρόνια βιοενεργειακή συστολή και η σεξουαλική στάση ακολουθούνται από συρρίκνωση της ζωικής συσκευής και τη σήψη των ιστών.
- Η αμυντική αντίδραση του οργανισμού σε αυτή την πορεία συρρίκνωσης.

Τα ειδικά χαρακτηριστικά του ιού και οι ανοσολογικές αντιδράσεις έχουν σημασία στο βαθμό που διευκρινίζουν τις λειτουργικές **παραλλαγές** της καρκινικής βιοπάθειας αναφορικά με την τοξικότητα και τις εκδηλώσεις διαφορετικών ιστολογικών τύπων της ασθένειας. Ιδωμένη λειτουργικά η διαφορά : δομής μεταξύ των ογκογόνων ιών, δεν μπορεί παρά να ερμηνευθεί ότι είναι βάκιλοι-Τ με διαφορετικές ιδιότητες και χαρακτηριστικά.

Η μηχανιστική σκέψη από την άλλη πλευρά θεωρεί ότι οι υλικές διαδικασίες (η μοριακή δομή των ιών, καθώς επίσης και οι χημικές και ανοσολογικές αντιδράσεις) είναι αυτές που αποτελούν τις βάσεις της καρκινικής νόσου και όχι οι ενεργειακές λειτουργίες.

Πράγματι, αυτή η έμφαση που δίνεται στις ειδικές υλικές και όχι στις θεμελιώδεις, ενεργειακές πλευρές της καρκινικής εξέλιξης επιτρέπει στους μηχανιστές να διατηρούν την παραπλανητική ιδέα ότι οι διάφορες μορφές καρκίνου στα σπονδυλωτά διαφέρουν από τις διάφορες μορφές καρκίνου στα πρωτεύοντα θηλαστικά, και ότι επακόλουθα, οι τελευταίες είναι διαφορετικές από τις ανθρώπινες μορφές καρκίνου. Και ακόμα περισσότερο, να πιστεύουν ότι ούτε καν όλοι οι καρκίνοι στον άνθρωπο είναι εκδηλώσεις μιας και μόνης νοσολογικής οντότητας, αλλά ότι είναι μάλλον πολλές διαφορετικές ασθένειες με πολλές διαφορετικές αιτιολογίες. Το θέμα της προτεραιότητας της δομής σε σχέση με τη λειτουργία, επιφέρει παράκαμψη από την **κοινή** λειτουργική αρχή όλων των μορφών του καρκίνου.

Η κλασική μικροσκοπική παρατήρηση συχνά περιορίζεται στο ηλεκτρονικό μικροσκόπιο το οποίο αν και μας δίνει πολύ ισχυρές μεγεθύνσεις, μπορεί να εφαρμοστεί μόνο σε νεκρά ιστολογικά

παρασκευάσματα. Οι βάκιλοι-Τ μπορούν να παρατηρηθούν καλύτερα σε ζωντανή κατάσταση με πολύ ισχυρές μεγεθύνσεις και αυτό επειδή ένα σπουδαίο χαρακτηριστικό των βακίλων-Τ είναι η ταχεία κίνηση. Ακόμα κι όταν το οπτικό μικροσκόπιο χρησιμοποιείται από τους παραδοσιακούς ερευνητές του καρκίνου, τα ιστολογικά παρασκευάσματα παρατηρούνται χρωματισμένα και κάτω από σχετικά μικρή μεγέθυνση.

Ένα άλλο σημαντικό εμπόδιο της μηχανιστικής προσέγγισης στην καρκινική έρευνα είναι η άκαμπτη προσκόλληση στη θεωρία των λοιμωδών νόσων και επιπλέον στην εσφαλμένη ιδέα ότι η καρκινική ασθένεια συνίσταται αποκλειστικά από το σχηματισμό του όγκου και τις μεταστάσεις. Αυτή η ιδέα παραβλέπει το γεγονός ότι η καρκινική διαδικασία σχετίζεται με την ενέργεια του οργανισμού στο σύνολό του και παραβλέπει τον αποφασιστικό ρόλο που διαδραματίζει η αυθόρμητη σήψη στην καρκινική διαδικασία. Ακόμα κι όταν οι παραδοσιακοί ερευνητές του καρκίνου επιδεικνύουν καρκινογόνους ιούς σε θρεπτικά υλικά μακροχρόνιων καλλιεργειών, αυτές οι προσπάθειες περιφρονούνται επειδή υποτίθεται ότι είναι αποτελέσματα «μόλυνση». Παρ' όλα αυτά, μελέτες ελέγχου έδειξαν ότι είναι αδύνατον να καλλιεργηθούν βάκιλοι-Τ κατ' ευθείαν από τον αέρα ή από μόλυνση. Μπορούμε να πάρουμε βακίλους-Τ μόνο όταν εκφυλισθούν τα καλλιεργημένα βακτήρια του αέρα.

Ο μηχανικισμός θεωρεί ως αναγκαίο όρο για την εξακρίβωση της ταυτότητας των ιών το ότι αυτοί έχουν καλλιεργηθεί σε πειραματόζωα ή σε κυτταροκαλλιέργειες. Ωστόσο, τους βακίλους-Τ μπορούμε να τους καλλιεργήσουμε εύκολα, όπως και τα συνήθη βακτήρια, σε ζωμό κρέατος. Έτσι, σχεδόν εξ ορισμού, οι μηχανιστές ερευνητές του καρκίνου θα απέκλειαν τους βακίλους-Τ από κάθε πείραμα που είναι σχεδιασμένο για τη μελέτη των ιών στην αιτιολογία τον καρκίνου.

Η σήψη είναι ουσιώδες τμήμα της καρκινικής βιοπάθειας. Γι' αυτό οι βάκιλοι-Τ ή οι καρκινογόνοι ιοί δεν είναι μονάχα το αίτιο της νόσου, όπως σωστά υποστηρίζουν οι μηχανιστές, αλλά επίσης, όπως επέδειξε ο Ράιχ, το αποτέλεσμα της. Ο όγκος από μόνος του αργά ή γρήγορα θα αποσυντεθεί ή θα σαπίσει σε βακίλους-Τ. Αυτή η εκφύλιση του ίδιου του όγκου πλημμυρίζει τον οργανισμό με βακίλους-Τ, συντρίβει τελικά τις αμυντικές αντιδράσεις του και αποτελεί το άμεσο αίτιο θανάτου σε αυτή τη νόσο. Το γεγονός ότι ένας παθογόνος παράγοντας μπορεί να

είναι το αίτιο, καθώς και το αποτέλεσμα μιας νόσου είναι ακατανόητο για τον μηχανιστικό τρόπο σκέψης. Αυτός ο παράγοντας είναι υπεύθυνος για μια επιπλέον δυσκολία στο να αποδειχθεί η ιογενής αιτιολογία του καρκίνου.

Είναι ενδιαφέρον παρ' όλα αυτά, να παρατηρήσουμε πόσο προσεγγίζει ο μηχανιστικά προσανατολισμένος ερευνητής του καρκίνου τη λειτουργική θέση της σηπτικής διαδικασίας με την ιδέα του περί ενδογενών ιών (ιοί που σχηματίζονται χωρίς κάποια μόλυνση που προέρχεται από το περιβάλλον), μόνο για να ολοκληρώσει την απομάκρυνσή του από αυτή τη σωστή σκέψη, αποδίδοντας τη διαδικασία του σχηματισμού των ιών στις μηχανιστικές γενετικές εξελίξεις.

Σύμφωνα με το λειτουργικό τρόπο σκέψης, οι δομικές γενετικές αλλαγές σε αυτή τη νόσο ακολουθούν τις θεμελιώδεις βιοενεργειακές διαδικασίες της σήψης. Θα ήταν πάρα πολύ ενδιαφέρον να μελετηθούν από τη σκοπιά του λειτουργισμού αυτές οι αλλαγές τον γενετικού υλικού. Παρατηρήσεις της βιοντικής αποσύνθεσης και της επακόλουθης πρωτοζωικής οργάνωσης στον καρκινικό ιστό, που βρίσκεται σε διαδικασία σήψης θα ήταν ένας εξαιρετος τρόπος μελέτης της λειτουργικής σχέσης μεταξύ της ενεργειακής πορείας της σήψης και του σχηματισμού της δομής του γενετικού υλικού.

Αν δεν λάβουμε υπόψη μας τη βιοενεργειακή ζωτικότητα ολόκληρου του οργανισμού, δεν μπορούμε να κατανοήσουμε την ουσιώδη φύση της βιοπάθειας του καρκίνου και η σημασία των βακίλων-Τ θα αγνοηθεί. Οποτεδήποτε υπάρχει στάση μπορεί να εμφανιστεί σήψη των ιστών σε κάποιο βαθμό καθώς και σχηματισμός βακίλων-Τ. Αλλά δε θα αναπτυχθεί καρκίνος εφ' όσον το ενεργειακό επίπεδο ολόκληρου του οργανισμού διατηρείται υψηλό. Αυτή είναι η αιτία που τόσες φορές αγνοείται η απομόνωση από κάποιον ερευνητή του καρκίνου, ενός ιού, επειδή ο υπό αμφισβήτηση ιός έχει επίσης βρεθεί και σε άτομα που δεν έχουν καρκίνο.

Είναι πολύ πιθανό όλες οι λοιμώξεις από τους ιούς να είναι βασικά διαφορετικές από τις λοιμώξεις από βακτηρίδια κατά το ότι οι πρώτες πάντα δημιουργούνται από την εκφύλιση του ζωντανού πρωτοπλάσματος. Με άλλα λόγια, σχηματίζονται ενδογενώς (6). Αυτή η άποψη στηρίζεται από τα παρακάτω γεγονότα :

1. Οι ιοί είναι υποχρεωτικά παράσιτα. Πολλαπλασιάζονται μόνο εντός ζωντανών και ευαίσθητων κυττάρων. Αντίθετα τα βακτήρια μπορούν να καλλιεργηθούν εύκολα σε μη ζωντανά καλλιεργητικά μέσα. Έτσι, ο καρκινικός ιός δε θα ήταν μοναδικός αφού προέρχεται από το ζωντανό πρωτόπλασμα.
2. Όλες οι ιώσεις πιθανώς είναι βιοπαθητικής φύσης. Αυτό σημαίνει ότι παρατηρούνται σε άτομα που είναι βιοφυσικά προδιατεθειμένα στην ασθένεια. Εάν αυτή η άποψη είναι σωστή, τότε, το επόμενο λογικό βήμα είναι να κατανοήσουμε ακριβώς πώς οι διαφορετικές βιοπαθητικές καταστάσεις στις οποίες είναι αναμειγμένοι οι ιοί, δίνουν γένεση σε διαφορετικά είδη ιώσεων. Κάτι τέτοιο θα έδινε μια κατανόηση των λειτουργικών παραλλαγών στους διαφορετικούς τύπους των ιώσεων.

Βιβλιογραφία

1. Reich, W.: «The Discovery of the Orgone, Vol. 11: The Cancer Biopathy». New York: Orgone Institute Press, 1948.
2. Fenner, F.W.: «Medical Virology». New York: Academic Press, 1910.
3. «Research News: Cancer Virus - Link to Disease in Man Reported Again», Science, May 11, 1973.
4. «Research News: Breast Cancer Research, Problem and Progress», Science, June 14, 1974.
5. «Research News: Leukemia, a second Human Tumor Virus», Science, January 31, 1975.
6. Baker, E.F.: in a personal communication.